

MÓNICA

Amb aquesta maleïda malaltia aprecio més el fet de poder-me aixecar cada matí.

Ara tot és més difícil però podré amb això. L'altre dia, sortint de l'hospital, vaig fer una amiga. Ella es diu Mónica, té la meva edat, el cabell negre com el carbó i la pell tan blanca com la neu, els seus ulls són blaus cel i és molt alta. Mónica de vegades ve a veure'm a l'hospital i avui hem quedat en sortir d'allà. Em dirigeixo cap a l'hospital per "proves rutinàries" res greu segons ells, odio l'hospital.

L'hospital és totalment blanc i em fa por, quan entro aquí em sento fràgil i insegura. Després de fer-me les mateixes proves de sempre s'acosten uns metges fins a on estem el meu pare i jo i ens comuniquen que hauré de quedar-me en observació uns dies ja que he empitjorat bastant. Em sento malament i insegura una altra vegada. Arribo a la porta 108 aquesta vegada, i com de costum em connecten les vies per on passa el sèrum. De sobte i com per art de màgia apareix Mónica en la porta de l'habitació i em pregunta que tal estic, després es va, diu que té pressa. Els metges no paren de venir a fer-me més proves i diuen que cada vegada estic pitjor, que hauré de quedar-me a l'hospital fins a proper avís. Porto una setmana a l'hospital, cada dia em trobo pitjor, tots aquests dies ha seguit venint Mónica a veure'm, preguntant que tal estava. A papà no li cau gens bé, no ho entenc. Avui em desperto, em costa obrir els ulls, ja no sóc la mateixa, estic més feble, tinc por, m'espanta la meva situació. Ve Mónica a veure'm com cada dia a les 10:31 i aquesta vegada no em pregunta pel meu estat. M'ha mirat, ha dit "vina amb mi, és el moment" i m'ha tendit la seva mà, l'he agafat i he pogut escoltar com la màquina de motorització dels constants vitals s'anava parant i això

significava que m'estaven perdent. Aquest era el meu moment, per fi. Ja no tenia por. Ja estava preparada, ja podia anar-me amb Mónica per sempre...

Anneta Bolboreta.